

TORONYIRÁNY

XVIII. 17.

2024. április 28.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Húsvét 5. vasárnapja

Könyörgőnap a jó termésért - Búzaszentelő

Április 29. Sienai Szent Katalin, szűz és egyháztanító,
Európa társvédőszentje

Május 3. Szent Fülöp és Jakab apostolok

Az egyház minden tagjának az a rendeltetése, küldetése, hogy maradandó gyümölcsöt hozzon. Tanúságot kell tenni az igazságosságot kereső, a türelmet megmutató szeretet erejéről, s ezzel igazolni, hogy Krisztus működik bennünk. Az ilyen küldetéstudatnak nem szabad meggyengülni. Különböző elvész az egyháznak, mint Istentől adott jelnek a szerepe. Keveset gondolunk arra, hogy Krisztus az ima meghallgatását is ehhez a feltételhez kötötte. Itt az összefüggés világos. Ha teljesítjük a Krisztustól kapott küldetést, akkor jogunk van az ő nevében kérni az Atyát, s az Atya teljesíti kérésünket, mert Fia művének hordozóit látja bennünk. Az ima legtöbbször csak bajainknak, keserűségünknek és vágyainknak a kifejezése. Ez is értékes lehet, ha őszinte. De aki küldetésben jár, az megtanul szent célokért is imádkozni. Kérni kell azt is, hogy a szeretet parancsát teljesíthessük, vagy hogy Isten segítsen azokon, akiknek mi nem tudunk hasznára lenni. Hajlandók vagyunk a szeretetet leszűkíteni azokra, akik érzelmeinket táplálják. Pedig a keresztény szeretet sokkal szellemibb. Az akkor is meglehet, ha érzelmek nem kísérik. Akkor is tartalmazhatja a jóakaratot, az együttérzést, a szolgálatot. Nem jutunk el mindig odáig, hogy érzelmeink megváltozzanak. Azt azonban mindig nézni kell, hogy adott helyzetben mi a keresztény feladat.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. ApCsel 9,26-31** Megtérését követően Sault óvatos fenntartással fogadta a jeruzsálemi közösség. Fogadták őt az apostolok, majd Tarzuszba küldték.
- 2. 1Jn 3,18-24** Istennek az az akarata, hogy higgyünk Fiában, Jézus Krisztusban és hogy szeretettel legyünk egymás iránt.
- 3. Jn 15,1-8** Jézus a szőlőtő és a szőlővesszők összetartozásához hasonlítja a közte és tanítványai között fennálló kapcsolatot.

A jó pásztor

Jézus nemcsak jogi keretet adott a vallási közösségeknek. Akik hozzá szegődnek, azok a Szentháromság életében részesednek. Az itt következő beszéd ezt a gondolatot fejt ki részletesen. Ismételten hangoztatjuk, nem az a döntő, hogy Jézus ezt így szó szerint elmondta, hanem az, hogy az evangélista a Szentlélek sugalmazására így fejt ki Jézus kegyelmi jelentőségét. Az alap Jézusnak a tanítása, amit akkor ők nem nagyon értettek, de feltámadása és a Szentlélek eljövetele tisztázta az összefüggéseket.

Először azt világítja meg, hogy milyen kapcsolat van Jézus és a hívő ember között. Eddigi tanításában is hangoztatta, hogy a nyájjal szemben ő a pásztor, az országnak ő a királya, s aki engedelmeskedik az Atyának, az olyan, mintha neki testvére, nővére vagy anyja volna. Itt most a belső kegyelmi kapcsolatra hivatkozik. Visszanyúl egy ószövetségi hasonlathoz. Izajásnál a választott nép Isten szőlőjének számított, amelyre nagy gondot fordít, és elvárja tőle, hogy termést hozzon. Jézus a szőlőkertet összevonja egy tőkévé: magát tekinti szőlőtőnek és a benne hívőket vesszőknek. Ezek belőle sarjadnak és belőle táplálkoznak. A hit tehát az ő adománya, s az élető kegyelem is belőle árad. Az Atya a szőlőműves. Ő vonzza az embereket Jézushoz, de aki nem hoz megfelelő termést, azokat lemetszi róla. A termő vesszőket is megtisztítja, hogy még többet teremjenek. A Jézushoz való tartozás tehát küldetés: folytatni kell az ő művét az Atya akaratának megvalósításával.

Sajátos kijelentés ez: „Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek.” Nem áll ellentétben az előbbi mondással, hogy az Atya tisztítja meg a vesszőket, hiszen a tanítás az Atyától van. A kijelentés inkább a régi zsidó felfogással van ellentétben.

Ők ugyanis azt tartották, hogy az ember a mózesi törvény tettei által tisztul meg. Jézus arra a tanításra gondol, amelyet hittel kell fogadni. A hit vezeti el az embert a bűnbánatra, a reményre és a szeretetre. Aki így hisz, az azonosítja magát Krisztussal, tehát hozzá tartozik, s ezt a kapcsolatot ápolnia kell: „Maradjatok bennem, s akkor én is bennetek maradok.” A hívő úgy marad Krisztusban, hogy átveszi lelkületét, és szeretettel fordul feléje. Krisztus pedig kegyelmi hatásai révén marad bennünk. Pál apostol a keresztséget Krisztusba való beöltözésnek nevezi (Gal 3,27). Ez a kapcsolat az érdemszerző élet feltétele. A szőlővessző csak akkor hoz termést, ha a szőlőtövön marad. A keresztyén élet is akkor érdemszerző, ha Krisztushoz tartozunk. Csak így lehet az örök életet kiérdemelni. Nélküle nem vagyunk képesek semmi olyan természetfölötti tette, amely az Atyát lekötelezné. Lehetnek bennünk természetes emberi jótettek, de nem olyanok, amelyek révén Isten gyermekeivé és az üdvösség örököséivé válunk. Az elszáradt vesszőt levágják és eltüzelik, s ez az élet meghíúsulásának a képe. Jézus viszont nem közömbös aziránt, hogy tagjai elevenek-e a hitben, vagy nem. Ahogy az Atya szereti őt, úgy szereti ő is övét. Közli velük életerejét, hogy teljesíthessék kötelességüket. Ő úgy maradt meg az Atya szeretetében, hogy teljesítette akaratát. Mi is akkor maradunk meg az ő szeretetében, ha evangéliuma szerint élünk.

Aki így vállalja a keresztyén életet, az átélheti Krisztus örömét, sőt örömeinek teljességét. Az emberek az örömet rendszerint azért keresik, hogy meneküljenek a munka és a felelősség terhétől. Pedig az ilyen öröm csak szórakozás, és csak az érzékek síkján marad. Igazi, maradandó öröm csak az lehet, amely egész valónkat áthatja. Ilyenre pedig csak akkor számíthatunk, ha magát az életet és a feladatot értékné tekintjük. Mi a legnagyobb érték, mi vezet leginkább örömhöz? A szeretet parancsának megvalósítása. Úgy kell szeretni egymást, ahogy Jézus szeret bennünket. Nem érzelemmel, hanem értékeléssel, jóakarattal, türelemmel és segítséssel. Ő elment a szeretet végső fokáig: életét adta övéért: A szeretet magasabb fokát mi is csak áldozatvállalással mutathatjuk meg. Az egymás iránt való szeretet Krisztus barátává tesz. Ő másutt is azt hangoztatta, hogy amit embertársainknak teszünk, az annyi, mintha neki tennénk. Az emberek felé irányuló szeretet tehát a Krisztussal fennálló barátságot táplálja. Ő hozzánk hasonló ember lett, tehát hozzánk hasonlóan vágyódik a barátságra. A barátság megnyilvánulása volt az is, hogy a kinyilatkoztatás teljességét hozta nekünk. A szolga nincs beiktatva a család titkaiba. Ő viszont mindent elmondott, amit az Atyától hallott.

Az egyház iránti szeretetnek van még egy magasabb motívuma. Nem az apostolok választották Krisztust, hanem ő hívta meg őket. A kezdeményezés tőle indult ki. Arra rendelte őket, hogy maradandó gyümölcsöt teremjenek. Az apostolok ott az egyházat jelképezték.

Gál Ferenc

A gyermekek kérdései a vallásról (8.)

„Fel lehet úgy nőni, hogy nem halunk meg?”

Kérdések az életről és a halálról

Érdeklődés az élet iránt

Ezek olyan kérdések, amelyek feltárják a halál misztikumát minden idők emberi okoskodásának hatalmas erejével és a józan ész lefegyverző őszinteségével, amely a halál tényét nem képes megmagyarázni az élet minden szakaszában. Mindazonáltal, ami úgy látszik, hogy leginkább érdekli a gyermeket az a halál „hatalma” az életen, amelyet senki sem akar elfogadni, kivéve azok, akik már „fáradtak élni”, mint az említett nagymama.

A fáradtság, az öregség, a betegség a gyermek számára elfogadható indokokkal szolgálnak a halál „várásához”, ám szerintük minden esetben a legjobb választás az lenne, hogy „örökké éljünk”. „Igaz, hogy a halottak az égben élnek?” „Miután meghalunk, hogy élünk tovább?” „Amikor meghalunk, a lelkünk Isten lelkéhez megy?”

A halál ellenére tovább folytatódó élet gondolata megvan a gyermekekben. Ezt, akár annak az általános törekvésnek is tulajdoníthatják a felnőttek, és a nem hívő felnőttek is, amellyel csökkenteni akarják a szorongást, az aggodást a halállal szemben a gyermeki képzeletben. A vizsgálódásunkból az derül ki, hogy azok a gyermekek, akik megszokták, hogy világi szemszögből hallanak a halálról olyan szülőktől, akik meg vannak győződve arról, hogy tudományosan kell válaszolniuk a kérdésre, sokkal erősebb vallási kérdéseket tettek fel: „Ha az ember, aki nem hisz Istenben meghal, az milyen paradicsomba megy?”; „Miért születünk meg, ha azután leromlott állapotban meghalunk?” (A gyermek itt a biológiai értelemben vett pusztulásra utal, amelyről hallott.); „De azután újjászületünk?”; „De honnan tudjuk, hogy már biztosan nem élünk tovább?”.

A sürgető, kitaró kérdések tulajdonképpen nem a halál felől érdeklődnek, hanem inkább annak a „szükségét fejezik ki, hogy ne kelljen befejezni az életet”, jóllehet felismertük, hogy az anyagi elmúlás drámájának megmagyarázhatatlanságára képtelenség gyógyírt találni.

A gyermek érdeklődése az élet felé fordul, és az „életre nevelés” a válasz, amelyet elvár, és amely segít neki abban, hogy majd megtalálja a reményt nyújtó utakat, lehetőségeket a halál misztikumában is.

A tudomány nem elegendő

Az életre nevelés azt jelenti, hogy tápláljuk a csodálkozást, az okos és minden iránt érdeklődő figyelmet. A gyermeki természet megkönnyíti dolgunkat: a gyermek mindenfelé látja az életet, mert fantáziájával az élettelen dolgokat is megeleveníti és az élni tudás képességét tulajdonítja neki. Nevelői munkánknak afelé kell terelnie a gyermeket, hogy „megismerje az életet”, hogy lassan-lassan meg tudja különböztetni az élet különböző formáit és szintjeit, egészen az emberi élet nagyságáig és összetettségéig.

Élni nemcsak azt jelenti, hogy megszületünk, növekszünk, eszünk, utódokat nemzünk, hanem azt is, hogy érzünk, értünk, gondolkodunk, szeretünk, keressük egymás társaságát, barátkozunk egymással. Az élet sokkal több annál, mint aminek látszik, aminek érezzük, sokkal titokzatosabb, mint ahogy azt a tudomány nekünk bemutatja, hogy magyarázatokat adjon róla.

A tudomány fontos ahhoz, hogy megismerjük, megvizsgáljuk, megtanuljuk értékelni, tisztelni, megérteni az életet, ám a tudomány nem magyarázza meg az egész életet, mert az élet sokkal nagyobb a tudománynál.

Ezt az oktatói felfogást osztják az általános iskolák alsó tagozataira vonatkozó 1985-ben kiadott tervek, tantervek, amelyek bőséges teret nyújtanak a „természettudományok” oktatásának, de amelyek nem természettudományos világnézetűek (a természettudományos oktatás azt a célt tűzte ki magának, hogy megismerteti a tudomány „lehetőségeit és határait”). Ezért a vallás, a dolgok vallási megközelítése az iskolában is igazolja létjogosultságát, mint igényt a kultúrára, amely a tudománnyal együtt elismeri a vallást, azaz más válaszok keresését a nagy kérdésekre, ahol a tudományos megközelítés már eléri határait.

Érdekes felfedezni, hogyan tudják megmutatni a gyermekek kérdései ennek akkeresésnek, kutatásnak útját, arra a következtetésre jutva gyermeki módon, de eredményesen, hogy lehetséges tudományos és vallási válaszokat is adni különböző „igazságértékkel”, és hogy az utóbbiak lehetőséget adnak a szabad, de határozott hitválasztásra. Halljuk a gyermekeket: „Azt értem, hogy a világ egy izzó golyóból keletkezett, ami széthasadt és lehült, és ebből azután létrejött a Föld és a többi bolygó (egyszerű változatban az univerzum keletkezéséről alkotott tudományos felvetések ismertek a gyermekek előtt), csak azt nem értem hogyan forrósodott fel a golyó?”; „Csak Isten >>kezdhetette el<< a világot, hiszen, ha előtte nem volt semmi, az nem tudott >>elkezdődni<< magától.”; „Amikor elkezdődött a világ valakinek ki kellett gondolnia azt, nem igaz?”.

A legmélyebbre ható kérdések azok, amelyek a világ keletkezése felől tudakolóznak. A gyermek hajlandó elfogadni az „egyszer volt, hol nem volt” kezdetű (akár tudományos, akár mesés) történeteket, de a „mi volt előtte” és „azelőtt” problémája újabb kérdéseket vet fel, mégpedig vallási kérdéseket. Csak ekkor válik logikussá a teremtő Isten felfedezése, amelyről a gyermek visszaigazolást kér.

„Isten megteremtette a világot, mert tetszett Neki, akkor most boldog, hogy élünk?” „Miért enged minket meghalni, ha boldog, hogy élünk?” A válaszkérés nyugtalanságának, az ésszerűség keresésének, amelyeket ilyen erősen fejeznek ki az előbbi mondatok, segítenie kellene, hogy tartózkodjunk attól, hogy elhamarkodott, felületes, banális, félrevezető válaszokat adjunk a kérdésekre. Nyugodtan megmondhatjuk a gyermeknek, hogy a felnőttek is felteszik maguknak ezeket a kérdéseket, még a tudósok is, akik sokféle dolgot ismernek és tanulmányoznak. Ám az Evangéliumban, amit Jézus hozott el az embereknek, megtaláljuk a keresett válaszokat, megismerhetjük őket, és ha akarjuk, hihetünk bennük.

(Folyt. köv.)

Vasárnapi jegyzet

Mozdul a tavaszi erdő

Kilépve az ajtón, megsimogat a növekvő – változó hold. Most még kifli, néhány nap múlva D betűt rajzol. Róma ilyenkor C-t mond: *crescit*–növekszik. A szobában téli vágott nádszálak állnak a sarokban, könyvek társaságában. Pascal medítált egykor a „gondolkodó nádszárlól”. Nagyságáról és nyomoráról. A test magában foglalja az egész fejlődést, „mérhetetlenné tágul az öntudat által, egészen a csillagokig terjed”.

Az erdő szélén tölgyfa áll. Vén örökdő. Ágaira települtek a csillagok, a hold-kifli közéjük fészkelődik. Mindezt is figyelembe kell venni, hogy a Végtelent állítsuk, s rányissunk arra, aki fán függve szerezte meg az elvesztett Kertet...

Csönd-herceg jár a keskeny úton, időnként megzörren a még télszáraz avar, útra kel néhány rágcsáló. A tavasz megérkezett, az esték azonban hűvösek. Évszakváltásban az idő, amelyről azt mondta a minap az új pápa, hogy „Isten hírnöke”, az átélt időben üdvözít és nem egy szempillantás alatt. Üdvözítő terve a történelem és személyes történetünk során teljesedik be.

Teremtés és fejlődés, változás és állandóság – ez napjaink jelensége, ez a világé, amely tavaszi hangok ébredő ritmusában a biztosat keresi, a pontot, ahonnan tovább látni – akkor, amikor földrengést jelez a szeizmográf, terroristák pokolgépe robban távoli országokban. De van-e manapság távolság, biztos pontja a nyugalomnak, tavaszi hangok meghallásának? Mintha nem lennének már urai eseményeknek, amelyek ellenünk fordulnak. *Ionesco* a múlt században sötét korszakot festett műveiben, de *A fekete fehérben* ezt köti lelkünkbe: „A gondviselés valami derű lehetőségét is megadta nekünk.”

Például a tavasz sugarát, amelynél feltámadhat valami abból a világból, amely szemmel nem látható. Hozzászoktunk, hogy azt fogadjuk el létezőnek, amit látunk, tapintunk. Nincs másféle látás, tapintás? Akik látták a Feltámadottat, nem rendelkeztek ilyen érzéssel? Csak így tanúsíthatták a sírból kilépőt. Hatékonyabb ez, hogy valósággá alakítsa a túlvilágba vetett „hiedelmet” – ekként interpretálja *Bergson*, aki megleli a hit-érzékenységet emberek többségében. Igaz, hozzáteszi: legtöbbször verbális ez, nem hatékony. Elvont.

Mozdul a tavaszi erdő, pipehúr s más korai virág bontja ki fejecskéjét az álomból. Ébred a kert is.

Réggel a feleségem arról szólt, hogy amíg aludtam, a néhány percre nyitvahagyott ajtón rozsdafark suhant a szobába, megült a könyvpolcon, a télen vágott, sarokban nyújtózó „gondolkodó nádszálaknál”. Rövidesen a teraszgerendák közt rak fészket. Egész kis mikrokozmosz vesz körül, s a nád majd nem gondolkodik a közeli víz partján, hanem suhog. Akkor trillázni kezd a hegedű, *Strauss* tavaszi valcere, *Sinding* zsonglázatja a madarakat, és a magnólia alatt megtelepszik valami ősi bízalom.

Minden tavasszal kihajtanak a fák, s az ember tudja, virágkelyhekből is lehet arcot formálni. A játék természetében jelen van a könnyebbség – elviselni az életet.

Mégiscsak bízni kell valakiben – mondta egyszer egy bölcs pap, látva, hogy tavaszi virágzások, hangok ellenére is annyi a lemondó tekintet.

hírek információk

Az egyházmegye tavaszi bérmálási rendje szerint május 4-én, szombaton 18 órakor Orosházán, május 5-én, Húsvét VI. vasárnapján 8 órakor Szentes-Jézus Szíve Plébániatemplomban, 8:30 órakor Gerendáson, 10 órakor Eleken, 11 órakor pedig Szeged-Tápén lesz bérmálás.

A CsaládEgyetem félévzáró előadása április 30-án, kedden 18 órától lesz a Katolikus Házban (Dugonics tér 12.). Előadó Pörtl Ákos közgazdász, az MCC Ifjúságkutató Intézetének kutatója, családbiztonsági szakértő lesz, aki „Családi képernyőtudatosság” címmel fogja megosztani tapasztalatait, kutatási eredményeit és javaslatait az okostelefonok, digitális közösségi platformok agyfejlődésre gyakorolt hatásairól és az ezekhez kapcsolódó gazdasági mechanizmusokról. Az előadáson való részvétel ingyenes.

A Pasztorális Helynökség CsaládKözPontja május 11-én, szombaton 15 órától tanévzáró Családi Kultúr-Udvarba várja a családokat a Katolikus Házba (Dugonics tér 12.), ahol mesés programot, közös élményt kínálnak minden korosztály számára a kultúra és a kapcsolódás jegyében. A program ingyenes, de regisztráció szükséges a csaladegyetem.hu oldalon található úrlapon. A programból:

- Csernik Szende Lábíta Színháza, ahol kicsik és nagyok ízes székely népmeséket hallgatva együtt játszhatnak.
- „Jelenetet rendezünk” -Improvizációs családi jelenetek és beszélgetés a színpadon, közreműködnek Szásziné Fehérvári Anikó családterapeuta, pszichodráma-vezető és a Szegedi Egyetemi Színpad színészei.
- Udvari játékok és kézműveskedés gyerekeknek.
- Meglepetés a CsaládEgyetem 10. tanéve alkalmából és jubileumi nyereleménysorsolás.

Az elmúlt évekhez hasonlóan az állampolgárok az idén is rendelkezhetnek személyi jövedelemadójuk kétszer 1%-áról legkésőbb május 20-ig. Az egyik 1%-os felajánlást egy egyház javára tehetik. A Magyar Katolikus Egyház technikai száma, mely a felajánlással kapcsolatos rendelkezéshez szükséges: 0011. Ajánljuk Kedves Olvasóinknak, hogy a felajánlható további 1%-ot plébániájuk, közösségük alapítványa javára irányítsák.

Kiss-Rigó László szeged-csanádi püspök várja azoknak a 18. életévüket betöltött férfiaknak a jelentkezését, akik hivatást éreznek arra, hogy papként vállaljanak lelkipásztori szolgálatot a Szeged-Csanádi Egyházmegye közösségében, az idén érettségiznek, vagy már korábban tettek sikeres érettségi vizsgát, jó testi, szellemi, lelki állapottal rendelkeznek. Akik erre a szolgálatra vállalkoznak, felvételi kérelmüket kézzel írt levélben küldjék az alábbi címre: Kiss-Rigó László püspök, 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2. Jelentkezési határidő 2024. június 1.

A Belvárosi Plébánia idén nyáron is várja azon hittanos gyerekek jelentkezését, akik szívesen eltöltenének néhány napot június 24. és 28. között, hétfőtől péntekig 8.00 órától 16.00 óráig a Katolikus Házban.

A tábor témája és mottója: „KÖVESS ENGEM!”

A tábor részletes programja – az időjáráshoz igazítva – egy héttel a tábor előtt elérhető lesz.

A tábor indításához minimális létszám 15 fő.

Ferenc pápa üzenete a Hivatások 61. Világnapjára (2.)

Meghívásunk: remény magvait vetni és békét építeni

Úton lévő nép

A karizmák és hivatások sokszínűsége, melyet a keresztyén közösség elismer és támogat, hozzásegít keresztyén identitásunk teljes megértéséhez: Isten népeként a világ útjain járva, a Szentlélek által inspirálva és Krisztus testébe élő kövekként beépülve mindannyian felismerjük, hogy egy nagy család tagjai vagyunk, az Atya gyermekei és egymás testvérei. Nem önmagukba zárt szigetek vagyunk, hanem az egész részei. A hivatások világnapja ezért a szinodalitás jegyeit viseli magán: sokféle karizma van, és arra kapunk meghívást, hogy meghallgassuk egymást és együtt járjuk az utat, hogy felfedezzük egymás karizmáját és felismerjük, mire hív bennünket a Lélek mindannyiunk javára.

A jelen történelmi pillanatban ez a közös út a 2025-ös jubileumi év felé vezet. A remény *zarándokaiként* haladjunk a szentév felé, hogy újra felfedezve saját hivatásunkat és kapcsolatba hozva egymással a Lélek különböző ajándékait, Jézus álmának hordozói és tanúi lehessünk a világban; hogy egy családot alkossunk, mely Isten szeretetében egyesül, s amelynek tagjait a szeretet, a megosztás és a testvériség köteléke kapcsolja össze.

Ezt a világnapot az imádságnak is szenteljük, különösen is kérve az Atyától szent hivatásokat országának építésére: „Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratásra” (Lk 10,2). Az imádság pedig – mint tudjuk – inkább hallgatásból, mint az Istenhez intézett szavakból áll. Az Úr szól a szívünkhöz, és arra vágyik, hogy azt nyitottnak, őszintének és nagylelkűnek találja. Az ő igéje Jézus Krisztusban testté lett, aki kinyilatkoztatja és teljes mértékben közli velünk az Atya akaratát. Az idei, 2024-es év, melyet a jubileumi évfordulóra való felkészülés jegyében éppen az imádságnak szentelünk, arra hív, hogy fedezzük fel újra annak felbecsülhetetlen ajándékát, hogy képesek vagyunk az Úrral szívbeli párbeszédet folytatni és hogy így a remény *zarándokaivá* váljunk, mert „az ima a remény első ereje. Imádkozol, és a remény nő, halad előre. Azt mondanám, az ima megnyitja az ajtót a remény előtt. A remény megvan, de az imámmal kinyitom előtte az ajtót” (Ferenc pápa *katekézise*, 2020. május 20.).

A remény *zarándokai és béketeremtők*

De mit jelent *zarándoknak* lenni? Aki *zarándok*latra vállalkozik, mindenekelőtt világos célt keres, amelyet mindig a szívében és az elméjében hordoz. Ugyanakkor ahhoz, hogy elérje ezt a célt, a *jelen lépésre* kell koncentrálnia, ehhez pedig az kell, hogy könnyű legyen, megszabaduljon a felesleges terhektől, csak a legszükségesebbeket cipelje magával, és mindennap megküzdjön azért, hogy a fáradtság, a félelem, a bizonytalanság és a sötétség ne akadályozza a haladásban. *Zarándoknak* lenni tehát azt jelenti, hogy nap mint nap újra útnak indulunk, *mindig újrakezdünk*, visszanyerjük a lelkesedést és az erőt, hogy végigjárjuk az út egyes szakaszait, melyeken a fáradtság és a nehézségek ellenére mindig új távlatok nyílnak meg, és ismeretlen látképek tárulnak fel.

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.